

с което се ползва DEI в енергийния сектор поради ниските цени на лигнитните въглища, е позволило на DEI да подава електроенергия към гръцката свързана мрежа на по-високи цени, в по-големи количества и за по-дълги периоди от време, което представлява злоупотреба (макар, че практиката на Съда не изисква доказването на такава злоупотреба, предвид конкретните факти по делото).

- В обжалваното решение на Комисията се констатира, също че конкурентите на DEI се нуждаят от редица различни източници, включително достъп до значителни количества лигнитни въглища, за да могат да навлязат, да се задържат трайно и да участват ефективно в конкуренцията на пазара на електроенергия. Това трябва да е било известно както на Република Гърция, която не е предоставила лицензи за експлоатация находищата на лигнитни въглища на потенциалните конкуренти на DEI, така и на DEI, което упражнява почти монополните си права като използва господстващото си положение на първичния пазар на лигнитни въглища, за да разшири и поддържа господстващото с положение на вторичния пазар на електроенергия на едро, като следователно *de facto* препятства или изключва достъпа на нови потенциални конкуренти до въпросния вторичен пазар.

Жалба, подадена на 30 ноември 2012 г. от Европейската комисия срещу решението, постановено от Общия съд (шести състав) на 20 септември 2012 г. по дело T-421/09, DEI/Европейска комисия

(Дело C-554/12 P)

(2013/C 32/15)

Език на производството: гръцки

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: Th. Christoforou и A. Antoniadis; avvocato: A. Oikonomou)

Друга страна в производството: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI), Република Гърция

Искания на жалбоподателя

- да се отмени изцяло Решение на Общия съд от 20 септември 2012 г. по дело T-421/09.
- да се постанови окончателно решено по спора, когато фазата на производството го позволява,
- да се осъди DEI да заплати направените от него съдебни разноски, както и съдебните разноски на Комисията в първоинстанционното производство и производството по обжалване.

Правни основания и основни доводи

1. С решението си по дело T-421/09 Общият съд отменя решението от 4 август 2009 г., с което Комисията приема, че предложените от Република Гърция мерки за коригиране са необходими и пропорционални за премахване на последиците от нарушението и за гарантиране на съвместимостта с по-ранното решение от 5 март 2008 г. (наричано по-нататък „решението от 4 август 2009 г.“ или „обжалваното решение“). Общият съд е посочил, че обжалваното решение трябва да се отмени, като се е основал решението си единствено на факта, че междуременно с Решение по дело T-169/08, постановено на 20 септември 2012 г., е отменено и по-ранното решение на Комисията от 5 март 2008 г., върху което се основава изцяло обжалваното решение.
2. Като приема, че решението на Общия съд по дело T-169/08 се основава на многобройни грешки при прилагане на правото, непълни и недостатъчни мотиви, неправилно тълкуване на доказателствата и на основанието за приемане на решението ѝ от 5 март 2008 г., Комисията подава жалба и срещу това решение на Общия съд. Следователно ако жалбата срещу решението по дело T-169/08 бъде уважена, автоматично ще отпадне и единственото основание за приемане на обжалваното съдебно решение по дело T-421/09.

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale di Tivoli (Италия) на 3 декември 2012 г. — Claudio Loreti и др./Comune di Zagarolo

(Дело C-555/12)

(2013/C 32/16)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale di Tivoli

Страни в главното производство

Ищци: Claudio Loreti, Vallerotonda Maria, Vallerotonda Attilio и Chellini Virginia

Ответник: Comune di Zagarolo [Община Zagarolo]

Преюдициални въпроси

Уместно е да се отправи преюдициално запитване до Съда, който да се произнесе:

1. по съвместимостта на член 7 от действащия в Италианската република Административнопроцесуален кодекс, който в приложение на член 103 от италианската Конституция предвижда, че

„на административните съдилища са подсъдни спорове относно легитимни интереси и, в установените със закон конкретни области, относно субективни права, свързани с упражняването или неупражняването на административни правомощия относно мерки, актове, споразумения или действия, които са свързани, включително непряко, с упражняването на тези правомощия от страна на публичната администрация. Не подлежат на обжалване актовете или мерките, приети от правителството при упражняването на политически правомощия“,

с член 6 от [Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи] и с член 47 и член 52, параграф 3 от [Хартата на основните права на Европейския съюз], така както са въведени след изменението на член 6 [ДЕС]:

а) доколкото той предоставя на различни съдебни органи правомощието да се произнасят по субективни правни положения, които от абстрактна гледна точка се разграничават (легитимен интерес и субективно право), но на практика е трудно, а понякога дори невъзможно, да се идентифицират със сигурност при липсата на разпоредби, които да определят тяхното конкретно съдържание;

б) доколкото предвижда, че съдилищата са компетентни да се произнасят по едни и същи въпроси по различен начин, включително по отношение на процесуалните правила за разглеждане на делата, въз основа на критерии (идентифициране на различни субективни правни положения), които, след въвеждането на възможността за обезщетяване на легитимен интерес (предвидена от 2000 г. с оглед привеждането на вътрешната правна уредба в съответствие с общностите принципи), вече не отговарят на фактическата реалност.

както и по-общо,

2. [по] съвместимостта на член 103 от италианската Конституция, доколкото той предвижда и предоставя различни форми на защита на субективни правни положения (наречени легитимни интереси), които нямат еквивалент в общностното право, като поверява компетентността в тази област на различни правни системи, чиято компетентност периодично се променя.

Жалба, подадена на 4 декември 2012 г. от Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) срещу решението, постановено от Общия съд (първи състав) на 21 септември 2012 г. по дело T-278/10, Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG/Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели)

(Дело С-558/12 Р)

(2013/С 32/17)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) (представител: А. Pohlmann)

Други страни в производството: Wesergold Getränkeindustrie GmbH & Co. KG, Lidl Stiftung & Co. KG

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят иска от Съда

— да отмени обжалваното решение;

— да осъди жалбоподателя в първоинстанционното производство да заплати разноските, свързани както с първоинстанционното производство, така и с производството по обжалване.

Правни основания и основни доводи

Настоящата жалба е насочена срещу Решението на Общия съд от 21 септември 2012 г. по дело T-278/10, с което е той отхвърлил решението на първи апелативен състав на СХВП от 24 март 2010 г. (преписка R 770/2009-1).

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква три правни основания:

На първо място, той посочва нарушение на 8, параграф 1, буква б) от Регламента за марката на Общността (РМО) ⁽¹⁾, доколкото Общият съд е отменил решението на първи апелативен състав на основание, че той не е разгледал въпроса за наличието на повишен отличителен характер, въпреки че според собствените заключения на Общия съд конфликтните знаци са напълно несходни, което на това основание е достатъчно, за да се изключи каквато и да е вероятност от объркване.

На второ място, жалбоподателят изтъква, че е налице нарушение на член 76, параграф 1 от РМО във връзка с член 64, параграф 1 от РМО, тъй като по силата на тези разпоредби Wesergold Getränkeindustrie е трябвало да се позове на повишения отличителен характер на изтъкнатите в подкрепа на възражението марки, какъвто явно не е бил случаят. Wesergold Getränkeindustrie се отказало от довода за придобития чрез използване отличителен характер още в хода на производството по възражение, а по-късно и пред апелативния състав. Противоположното твърдение на Общия съд, според което Wesergold Getränkeindustrie се е позовало на придобития чрез използване отличителен характер още на етапа на обжалването, представлява явно изопачаване на фактите, което не налага никакво ново събиране на доказателства.

На трето място, решението било в противоречие с постоянната съдебна практика, според която дадена грешка не може да води до отмяна на решение, когато тя не е имала явно отражение върху решението. Въпросът за повишения отличителен характер бил ирелевантен по отношение на решението не само поради изрично установените от Общия съд разлики в знаците, а и защото още на пръв поглед ставало ясно, че представените от Wesergold Getränkeindustrie документи в хода на производството по възражение не съдържат доказателство за наличието на придобит чрез използване отличителен характер.